

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

navrhovatele: **J. H.**
bytem Ř. 770, B.
zastoupený Mgr. Miroslavem Burgetem, advokátem
sídlem nám. T.G. Masaryka 11, Prostějov

proti
odpůrci: **městys Buchlovice**
sídlem nám. Svobody 800, Buchlovice
zastoupený JUDr. Jiřím Hanečkem, advokátem
sídlem Palackého nám. 796, Ivanovice na Hané

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - regulativu „bez možnosti chovu drobného zvířectva“ v části 2.2.3. regulativů územního rozvoje Plochy bydlení – individuální bydlení čisté (Bc), Územního plánu obce Buchlovice schváleného usnesením zastupitelstva obce Buchlovice ze dne 29.6.2006, č.j. 16/3/2006,

takto:

- I. Návrh se **odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Navrhovatel **se vrací** z účtu Krajského soudu v Brně zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

1. Navrhovatel se domáhal zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu obce Buchlovice schváleného usnesením zastupitelstva obce Buchlovice ze dne 29.6.2006, č.j. 16/3/2006, v části týkající vymezení regulativů plochy bydlení – individuální bydlení čisté (Bc), které nepřipouští v této ploše chov drobného zvířectva, přičemž odkazoval na svoji argumentaci v žalobě ve věci evidované u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 A 29/2013, ve které namítal, že chov drobného zvířectva na vlastním pozemku je projevem ústavního práva vlastnit majetek ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Pokud územní plán zcela vyloučil možnost takového chovu v určité části obce, jedná se o postup odporující zákonu a článku 4 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.9.2009, č.j. 1 Ao 1/2009-185, navrhovatel uvedl, že v důsledku uvedeného regulativu došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho ústavně zaručeného vlastnického práva.
2. Podle § 101a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), ve znění ke dni podání návrhu, je návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho

částí oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.

3. V nyní posuzované věci se jedná o tzv. incidenční přezkum ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé s.ř.s. Návrh na tzv. incidenční přezkum je třeba podat společně se žalobou proti rozhodnutí, nečinnosti nebo zásahu, tj. ve lhůtě pro společně podávanou žalobu, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s.ř.s., která činila tři roky ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vysloveného k § 101a odst. 1 věty druhé s.ř.s. je „...*nutno odmítnout i takový výklad, který by adresáta individuálního správního aktu, jímž bylo opatření obecné povahy aplikováno, vyloučil z obecného oprávnění osob dotčených na právech opatřením obecné povahy podat v tříleté lhůtě dle § 101b odst. 1 s. ř. s. („abstraktní“) návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Bylo by opravdu nelogické dovozovat, že adresát individuálního správního aktu aplikujícího opatření obecné povahy by měl mít horší možnost (a kratší lhůtu) pro dosažení soudního přezkumu zákonnosti opatření obecné povahy než jiné, méně intenzivně dotčené osoby. Jediným přiměřeným způsobem výkladu § 101a odst. 1 a 101b odst. 1 s. ř. s. je tak výklad výše rozšířeným senátem předestřený, tj. rozlišující dva samostatné typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, přičemž oba tyto typy návrhů mají odlišný okruh osob aktivně procesně legitimovaných k podání návrhu a rovněž samostatné lhůty k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Tento výklad je ostatně v souladu s teleologickou metodou interpretace právních předpisů, neboť účelem procesních předpisů je nepochybně provést na úrovni zákona ústavně zaručené právo na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. poskytnout jednotlivci schůdnou cestu, jak dosáhnout účinné ochrany jeho práv soudem...*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13.9.2016, č.j. 5 As 194/2014-36).
4. V nyní posuzované věci bylo napadené opatření obecné povahy podkladem pro rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 4.3.2013, č.j. KUZL 12157/2013, sp. zn. KUSP 77115/2012 ÚP-Ha, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12.10.2012, č.j. 1287/2011-21-D-Zam, jímž byla zamítnuta žádost navrhovatele o dodatečné povolení stavby „konstrukce 6 ks – voliéry pro chov exotického ptactva“ na pozemcích parc. č. 1596 a parc. č. 1597 v k.ú. Buchlovice, neboť se nachází v ploše čistého bydlení individuálního (Bc), kde je podle platného územního plánu takový chov nepřipustný.
5. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 4.3.2013, č.j. KUZL 12157/2013, sp. zn. KUSP 77115/2012 ÚP-Ha, navrhovatel u zdejšího soudu napadl žalobou, jež byla evidována pod sp. zn. 62 A 29/2013, přičemž v průběhu řízení o žalobě uplatnil (dne 18.1.2017) i návrh na zrušení části opatření obecné povahy, o něž se napadené správní rozhodnutí opíralo.
6. Zdejší soud rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 4.3.2013, č.j. KUZL 12157/2013, sp. zn. KUSP 77115/2012 ÚP-Ha, rozsudkem ze dne 3.5.2017, č.j. 62 A

29/2013-119, zrušil. Rozsudek nabyl právní moci dne 10.5.2017. Proti tomuto rozsudku nebyla podána kasační stížnost.

7. Základním východiskem pro přezkum opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s.ř.s. je podle názoru zdejšího soudu možnost (povinnost) přezkoumávat zákonnost pouze té části opatření obecné povahy, na základě které mohl být navrhovatel zkrácen na svých právech výlučně v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí, jinými slovy té části, jež se materializovala vůči navrhovateli vydáním individuálního správního aktu, napadeného před správním soudem; „...*návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části podaný podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. musí být podán společně se žalobou proti rozhodnutí, kterým bylo opatření obecné povahy aplikováno (tj. ať už v rámci jediného podání soudu nebo i ve dvou podáních současně u soudu učiněných)*...“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13.9.2016, č.j. 5 As 194/2014-36). V řízení ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé s.ř.s. by tudíž soud nemohl, s ohledem na smysl tzv. incidenčního přezkumu, zrušit jinou část přezkoumávaného opatření obecné povahy než tu, o kterou se opírá rozhodnutí správního orgánu či jiný úkon správního orgánu, jenž byl napaden žalobou. Řízení o návrhu podle § 101a odst. 1 věty druhé s.ř.s. má podle zdejšího soudu důsledně akcesorickou povahu k řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, tedy v tomto případě k řízení o žalobě evidované pod. sp. zn. 62 A 29/2013.
8. Podmínkou *sine qua non* pro aktivaci tzv. incidenčního přezkumu v nyní posuzované věci je tedy existence správního rozhodnutí, jež materiálně zasahuje do práv navrhovatele. Za situace, kdy v důsledku řízení o žalobě vedeného podle § 65 a násl. s.ř.s. bylo rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 4.3.2013, č.j. KUZL 12157/2013, sp. zn. KUSP 77115/2012 ÚP-Ha, již zdejším soudem pravomocně zrušeno, nejsou dány zákonné podmínky pro to, aby zdejší soud přezkoumával napadenou část opatření obecné povahy nad rámec jakékoli vazby k řízení o žalobě vedené podle § 65 a násl. s.ř.s. (evidované pod. sp. zn. 62 A 29/2013), navíc po více než deseti letech od její účinnosti. Přezkum zákonnosti napadené části opatření obecné povahy by v takovém případě měl povahu čistě akademickou, neboť by jeho výsledek nebylo lze promítnout do žádného řízení ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé s.ř.s. Navíc případné zrušení napadené části opatření obecné povahy po více jak deseti letech od jeho účinnosti bez vazby na jakékoli navazující rozhodnutí či jiný úkon správního orgánu by představovalo nepochybně velmi překvapivý zásah do právní jistoty adresátů regulativů obsažených v opatření obecné povahy, které nebylo v soudním přezkumu samostatným návrhem v zákonné lhůtě zpochybněno; to se stalo až v souvislosti s obranou žalobce primárně uplatněnou proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 4.3.2013, č.j. KUZL 12157/2013, sp. zn. KUSP 77115/2012 ÚP-Ha. Podle přesvědčení zdejšího soudu je primárně věcí obce samotné, zda za situace, kdy jsou poměry v území regulativy opatření obecné povahy regulovány více než deset let, přistoupí k jejich případné revizi, a to i co do plošného regulativu zakazujícího chov drobného zvířectva v rámci části obce vymezené jako plocha bydlení – individuální bydlení čisté.
9. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

10. V daném případě nejsou splněny podmínky pro to, aby mohl soud přistoupit ke zkoumání zákonnosti napadené části opatření obecné povahy, neboť zde není žádného řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, v němž by se výsledek řízení v této věci mohl promítnout. S ohledem na tuto skutečnost není splněna jedna ze základních podmínek řízení o návrhu podle § 101a odst. 1 věty druhé s.ř.s.
11. Zdejší soud proto návrh podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. odmítl. Odmítnutí návrhu samo o sobě nijak neovlivňuje možnost uplatnění prostředků ochrany navrhovatele ve smyslu s.ř.s., dojde-li v budoucnu k zásahu do jeho právní sféry, ať už v důsledku správního rozhodnutí či jiného úkonu správního orgánu, jenž by vycházel z té části opatření obecné povahy, jež byla předmětem řízení v nyní posuzované věci.
12. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 větu první s.ř.s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
13. Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta před prvním jednáním soudu, rozhodl soud o vrácení poplatku za řízení o žalobě ve výši 5 000 Kč podle § 10 odst. 3 a 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Poplatek tedy bude žalobci po právní moci tohoto usnesení vrácen.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 11. července 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu

